

Publicerad 2007-07-27 20:28 av Patrick N Sonett

det är bara regn

tanken är överväldigande

att lämna

att inte ha några

farväl

att bevista

samtidigt

det måste ha funnits

en annan väg

ett annat alternativt

liv

för mig

....

det är en stadig stålkonstruktion

detta

fästen och beslag

gjorda att stå emot allt

det är inget

det betyder inget

aldrig kommer den bli utsatt

på samma sätt

som jag

blivit

men den står emot

och när jag lämnar den

kommer den

stå kvar

....

den är kall

smeker man dess yta

så ristar kylan spår

i spåren
där ni ristat innan

den är död
vill se er
likadant
men verkligheten är
att jag

går först

....

bron pendlar inte
faller inte för något
inget bekommer den

idealet
att vara
som den

har fört mig hit

jag har aldrig kunnat
aldrig förmått
bepansra mig själv

klädde in mig i dina
fasader
och när det brunnit färdigt
låtsats
att det var meningen

jag vet hela tiden
att
ingen ser ut så

detta är jag
det är jag som ska falla
häriifrån

men

ingen av er
har någonsin

sett mig

....

tillbaks till
längesen
hur allt förblir
i tomrum
inuti
mörkret

ord
handlingar
blickar
det lämnar inte
som det lämnar

andra

det bebor
förpestar
varje del av de sista
delar
som lett mig hit

det sviktat
jag har aldrig sviktat
detta
kan inte vara

jag

....

önskningar
förtärda av bitterhet

spatserar långsamt
längs räcket

skrattar
ömsom
gråter

poänglöst

inget förändrar
det som skapats

jag är som bron
inte ens den starkaste
storm
rubbar oss

det är bestämt

....

ensam
också i detta sista nu
vad för ljusa dagar
ledde till denna
mörka

gick jag
självmant
med min saknad

snubblade jag
med mina trasiga fötter
över era plastiga existenser
konstgjorda känslor

närhet
kramar
empati

allt som lämnat

er
har även
lämnat

mig

....

svagheter

bristningar
i den hårt tvinnade vajern
ett fäste efter ett annat
ger vika
till slut

orkar man inte mer

en mörk himmel
skriker
stå ut
förvägra dig dessa tankar

en rasad bro
en fallen individ

den rostar sönder
jag förvittrar

vi är här
och
till slut

orkar man inte mer

....

alla tusentals steg
jag tagit
så ska det bara finnas
ett

som gör avtryck

ett enda fotspår
på denna kalla yta

efterlämnar
inristar

allt som var jag

....

det finns inga
farväl
inga ord
som kan förändra
någonting

mitt pendlande sinne

iskyla
mot
emotionell sjuklighet

har förfrusit
det sista levande

jag förstår inte längre
det enkla givna
jag står inte ut
kan inte
längre
utstå
mig själv

....

det finns små
fragment
som jag lämnat
längs vägen

jag vet
inte
varför

kanske som
barnet
som inte vill bli
sett
men som ändå
ärrar sin hud

det finns
alltid
nåt yttre
vävt
inuti det
inre

likväl
har ni aldrig
sett det
åtminstone
inte

jag vet
inte
varför

spillrorna
av er
blindhet
är betongen
som format denna
bro
som ömt kommer
spara
mitt sista steg
och låta
allt annat
flyga

för

vinden

....

regnet har börjat
falla
tusentals droppar
splittras
mot stålvajrarna
de föds
de dör
utan att ha
känt något
däremellan

men

de har
betytt
mer än jag
vi
alla
någonsin

bron är tyst
inget berör den
jag har
önskat
mig sådan
men blev
allt
annat än det

förr isade regnet
mitt skinn
och jag lät det
det gjorde mig
levande

nu

är jag
splittrad
likt droppen
som en gång
smekte min hand

känslolös

livet har
släppt mig

och jag
har släppt

livet

....

regnmolnen
formas efter
mig
min trötta
blick
låter mig se
det förträngda
de steg
som föregått
detta sista

de är brustna
svikna
härdade
av pendlandet
iskyla
mot
överkänslighet

molnen målar

hjärtan skriker
men ingen
lyssnar
aldrig har
någon

lyssnat

blickar möts
ser bort
iris är
skymd
och det
finns
ingen återvändo

jag är
genomsedd
förbisedd

och jag

kan inte
se er

....

jag försvann
tidigt
djupsinnet
eller
viljan
att ta mig
längst ner i brunnen
styrde undan
allt
annat

de vackraste segel
hissades för mig
att mjukt vaggas

genom stormen
men jag
satt aldrig still
i
båten

det hav av mörk
klander
ska jag bada i
ensam

seglen är
hopvikta
av kärlek
inget kan
förändra
det som är evigt

havet kan inte
sluka
allt

jag har
försvunnit

bron står stark
ingen kommer kyssa
mitt sista
fotspår
smyckat på
smutsig betong
konstruerad att
stå emot

allt

....

det fanns
ingen
att förlita sig på

ingen
att hålla i hand
det har
alltid
blåst kallt
här

jag har stått
på denna bro
sen jag
föddes
det finns inga
val
inga
vägskäl
det är bara
förvillelser
för oss
att tro
på något annat
än vad vi är
något levande

något

överhuvudtaget

bron
höjer sig över
havet
klandren
men det är inte
på riktigt
det är
bara
livet

villfarelsen
att det skulle betyda
allt

ingjuter

mig

i betongen

....

tomheten

som fjättrat mig

lever för sig själv

omfamnar mig

bara

sporadiskt

bryr sig inte

om min

gråt

också det

intetsägande

har tårar

värda att

fälla

och jag

har inte

alltid

varit

tom

....

det finns

sidor

hos er alla

som står på samma

avsats

som jag

men

man kan lura sitt sinne
ner i graven
och man kan
vara ärlig inför
sig själv

inget
behöver
vara mer komplext än så
man måste inte
vara
någon

kanske

måste man inte
leva
för att
finnas

i så fall
är detta

inget farväl

....

det är sant
livet passerar revy
men det är inte
på grund av
döden

det är
ögonblicken
av stillhet
ensamhet
insikter aldrig förr
sedda

hålla det förflutna

instängt
i bakluckan
omöjligt
det förgrenar sig
genom vilken fasad
som helst

också din

jag går nu
baklänges
det är det
det är vad
som är

döden

återblickarna
mörka vågor
av repeterad glömska
inget förlåter
inget gömmer
de forna tårar
fördolda
bakom ansiktena
på dem

jag älskar

....

det skadar mig
det har det alltid
gjort
jag föll ständigt
ifrån

varje ljus
har en döende veke

ni lämnar mig

men jag lämnade
först
jag blir saknaden
i er

varje död
har ett förgånget

som liv

....

mörkret veknar
ögonblickligt
din famn är här
värmén känns igen
doften
av ett liv
värt
namnet

liljor på ett bord
i blom
utslagna
att omfamna oss
det vackra
kärleksfulla
leende blickar

förgäves

jag försvann
från mig själv
seglen nedrivna
till trasor

ljudlöst
övergav du bara
lämnade bakom dig
det som förut
var

jag

....

alla dagar
fram till denna
likadana
fyllda med visioner
söndrade
utspild tid
att fylla
tomrummet
som hälsar
varje dag
välkommen

efterspelet
av detta steg
är bara något
liknande
abstrakt gråt
i ett mörkt
rum

det finns inget
ljus
som låter denna
bro
omfamna
älska mig

allt bara är
och det har blivit

inget

....

någonstans
förlorade jag

respekten
för allt
omgivande
fann istället
tillfällig
sinnesfrid
inuti isolationens
veka fasad

allt som har
betydelse
bleknar
din egen
roll
ditt skådespel
äcklar
förbyts till
förakt

någonstans

finns det
hos er alla
inte bara

hos mig

en plötslig
insikt
om allts
felande
mer
behövs inte
det är ingen
sjukdom
inget
sjukligt
bara vad
vi är

små

fragment
av något
ärligt
aldrig
ihållande
aldrig
konstant
bara
ett löv
i motvind

allt blåser
dit där
allt
vilar

till slut

....

brons förvittrade inre
dess till perfektion
slipade
yttre
förfaller sakta
med mig
med min
överkänslighet
den blick
som ser igenom
men hatar
skapar
iskyla
för det
den ser

det har
funnits
stunder
då tiden
förträngt

det uppenbara
men aldrig
egentligen
lindrat
eller dolt
det stora
sår
som är
en
levnad

det går
att minnas
underbara
ögonblick
men
de bleknar
i
mängden

det finns
bara denna bro
bara detta regn
bara jag
och det är

bara

....

idylliska barndom
uppväxt
jag försakade
för detta
de vackra
stenar
som byggt
oss
från
ingenting

nedrivna
befläckade
av individualism
ren
pur rå
egoism

ingen kan
gråta mer
himlen
är vänd
ut och in

och

existerar bara

ytligt

....

vid den här tiden
imorgon
har allt lämnat
regnet kommer
falla fritt
och inte längre
såra mina axlar

och

jag

en droppe
bland alla andra
som ingen såg
som ingen
minns

det finns inget längre
det är tyst

det är bara regn

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Patrick N Sonett med Poeter.se id #824 innehar upphovsrätten